

BLACKBIRDS

*Erindringer fortalt
af Lassen Stefansen*

Vi var unge i en tid hvor musikken virkelig begyndte at flytte grænser og fik en helt anden betydning for utallige mennesker over den ganske klode. Ja, det ligger helt dybt i mig den dag i dag, og jeg føler megen taknemmelighed over at have været så heldig.

Musikalsk fællesskab

The Blackbirds tog vel egentlig (ubevidst) sit udspring omkring lærer Sejr som gav både Niels Poulsen og jeg undervisning i guitar. Den stod på "Show me the way to

Den første trio i øvelokalet i Brugsen

go home" og den pokkers vanskelige "My Bonnie is over the ocean". Vanskelig fordi den skulle spilles I F dur og havde en G7 med.

Claus Lilholt og jeg var jo legekamerater fra barns ben og det var nok naturligt at han blev draget ind i det musikalske fællesskab, så The Blackbirds startede egentlig ud som en trio. Planen var at Claus skulle spille bas. Det holdt nu ikke så længe, man kunne jo ikke spille pigtråd uden trommer, og da Niels Poulsens fætter, Tage, også var noget ved musikken, overtog han bassen, og Claus endte på trommerne. Claus og trommerne var et godt valg, for han var ualmindelig talentfuld, og han endte efter min mening med at være en af de bedste, uden at sådan noget i øvrigt kan måles. Men god, det var han.

At være ung i Farsø på denne tid og så pludselig begynde at stikke ud med musik, var på sin vis grænseoverskridende. Tænk på, at det vildeste man normalt blev udsat for var bl.a. Nina og Frederik (som jeg vender tilbage til) Otto Hænnings datteren Gitte til byfest i sønlægget, og ikke at glemme Four

Lassen og Claus bagerst.
Tage og Niels forrest

Jacks og Blue Boys og flere i samme genre. Men så begynder der jo pludselig at ske noget i både England og USA. Tiden var en anden, og selvom det gik stærkt, så gik det ikke så stærkt som i dag, hvor den digitale verden bidrager. Efter Skoletid i radioen, en 1/2-1 time hver dag, ligge og lytte til Radio Luxembourg, som først gik rigtig tydelig igennem, når DR sluttede sine programmer på mellembølge kl 22.

Men det rykkede i de 4 drenge, og båndoptageren blev brugt flittigt til at fiske numre fra radioen som kunne aflyttes og komme med på repertoire.

Instrumenter var der ikke penge til, det krævede lang bearbejdning hos

forældre for at overtale dem til at se fornuften i at investere i en elektrisk guitar. Det rakte vel med den akustiske, som var købt hos boghandler Rabøl, som dengang havde til huse på hjørnet af Stationsvej og Nørregade – lige efter baneoverskæringen.

Så gik der Georg Gearløs i det, og til lejligheden blev der så indkøbt radioer og telefonmikrofoner som blev tapet på de akustiske guitarer.

El-guitarer

Det lykkedes dog at bjerge de eftertragtede elguitarer hos Alfred Christensen. Jeg husker at de kostede 325 kr. stykket, og det var simpelthen katalogets billigste. Det var hvad der var muligt, men nu

var vi jo for alvor på banen, og radioer gjorde det stadig ud for forstærkere – de kunne give nogle gevaldige stød! Vi øvede alt det vi kunne, dels i Brugsens bagbutik og dels i kælderen, som også blev brugt til lidt lager. Her benyttede vi højtiderne til at opbygge et større scenearrangement. Så var det næsten som at være ude at spille! Jeg er ikke sikker på årstallet, men jeg har et gammelt foto, som hører til en serie fra bagbutikken. På bagsiden har Claus skrevet, "første billede fra 1965". Der er dog ingen tvivl om at orkesteret var grundlagt tidligere, og vores "kældershow's" kan sagtens have været før 65.

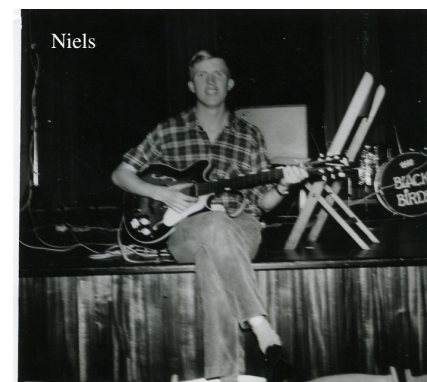
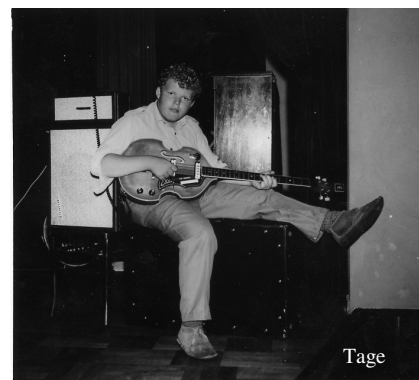
Når man ser på de gamle fotos, kan det jo undre, at det kunne vække forargelse at man var begyndt at blive langhåret! Jeg husker at Niels' mor var meget imod det lange hår, og vi var ikke helt sikre på hvilken indflydelse det nu kunne få på vores karriere. Selv havde jeg min kamp derhjemme og som altid endte med at min far lagde 2 kr. på bordet, uden større forudgående diskussion i øvrigt, og så var det bare af sted til barber Block – føj hvor man stank af brillantane!

De første jobs

Tage boede i Øster Hornum, og det

med at øve alle 4 var lidt at et lykketræf og afhængig af familiebesøg. Det lykkedes dog at få opbygget et repertoire, og det mest fantastiske, det lykkedes også at komme ud at spille. Det første job var i Øster Hornum forsamlingshus en søndag aften, det må have været i 1966. Jeg kan huske at jeg var på-vestolt, da jeg mødte i skole dagen efter. Vi havde fået 150 kr. for jobbet, og delt i 4 var det jo 37,50 kr. pr. snude. Transportudgifter måtte andre tage sig af!

Spillejobs var der ikke mange af. Promotion foregik fra mund til mund, og så mange munde var der heller ikke i Farsø og omegn og Øster Hornum, for den sags skyld. Lidt blev det dog til, og jeg husker da også lidt af et par succeser, bl.a. til en skolefest i Nibe, og en tilsvarende på Farsø Skole. Farsø Skoles årlige skolefester blev holdt på kro-

en, og et forvarsel om den tilbagevendende begivenhed, var altid når Ross Petersen foretog udvælgelsen til årets skuespil. The Blackbirds skulle også spille til festen, i pausen ganske vist, der var jo hyret en orkester til dansen, Ved denne lejlighed var vi begunstiget af så megen lokalpatriotisme, at festorkesteret blev pebet ud, helt uretfærdigt, men sådan var tiderne vist. Under alle omstændigheder så spillede vi på lånt grej både i Nibe og Farsø, hvilket så gjorde at lyden måske var til at holde ud. Det må også have været i 1966

Men Farsø Kro skulle jo blive vores skæbne senere.

Blackbirds i radioen

Der kørte dengang en række radioudsendelser, som turnerede rundt i landet, for at give et lokalt præg.

The Blackbirds på scenen - Farsø Hotel

Jeg mener at det var Svend Alkær-sig, men er ikke sikker. Som byens "hotte" pigtrådsorkester lykkedes det at få plads i transmissionen. Dog ikke som hovednavn, for det var Kirsten og Bjarne, der gav den som byens svar på - ja Nina og Frederik. Kirsten var i øvrigt datter at daværende viceskoleinspektør Hougaard. The Blackbirds fik sneget sig ind som sidste nummer i udsendelsen, med den allerede

kendte konsekvens, famøse 9 sekunder, før det blev fadet ud. Sikken en skuffelse. Vi vidste ganske vist ikke efter udsendelsen, hvor meget der var med, bortset fra at vi var klar over at der var cuttet. Efter udsendelsen var der så bal på kroen. Der fik vi så lov til at spille igen (måske som et lille plaster). Men ak, det var for meget for Farsøborgerne, og især for krokaren Tinus. Han gik ganske enkelt hen

og slukkede for strømmen, det var simpelthen for meget larm! Jeg kan huske at der var megen surhed, men med Claus' far, landbetjenten, som mægler, lykkedes det at få lov til at spille videre, men på nedsat styrke.

På repertoireet I den periode var bl.a.: When you walk in the room (Searchers), Under the boardwalk (Rolling Stones), High Heel Sneakers (trad. Den fra radioen) og Hit House Shake (The Lions)

Mellemspil som trio

Claus og jeg synes at vores fremtidsudsigter som pigtrådsorkester var en smule tågede med de øvemuligheder vi havde. I 1967 fortsatte vi så som trio. Niels og Tage forlod orkesteret, og vi fik Otto Nielsen med på bas. Otto som boede i Fandrup, havde ikke spillet i orkester før, men var meget lærenem. Han købte sig en Höffner bas, magen til Paul McCartneys. Så drog vi i øvelokalet og fik opbygget et repertoire med udgangspunkt i blues, bl.a. var der meget inspiration i John Mayall and his Bluesbreakers, hvor Eric Clapton også huserede, blandt mange andre frem-

HITLIST BØRGE
 over mest solgte plader i Danmark
 (Tallene i parentes angiver pladernes sidste måneds hitliste).

- (1) Ved Landsbyens Gadekær (4 keys).
- (4) Little Man (Cher).
- (2) Yellow Submarine (Beatles)
- (6) Have You Seen Your Mother Dancing In The Shadow (Stones).
- (3) With A Girl Like You (Troggs).
- (7) Strangers In The Night (Frank Sinatra).
- (10) Lovers Of The World Unite (David & Jonathan).
- (8) Black Is Black (Los Bravos).
- (5) Sherry (Red Squares).
- (13) Distant Drums (Jim Reeves)
- (12) Sunny (Sunny & Cher).
- (9) Just Like A Woman (Manfred Mann).
- (20) Rolly Polly (Defenders).
- (18) Wouldn't It Be Nice? (The Beach Boys).
- (13) Summer In The City (Lovin' Spoonful).
- (ny) Der Er Lys I Lygten (Defenders).
- (16) Beautiful Brown Eyes (Sir Henry & His Butlers).
- (11) Juanita Banana (Peels).
- (15) Ulven Peter (Peter Belli & Les Rivals).
- (ny) En Tusindfryd I Min Hånd (Keld & The Donkeys).

ENGLAND'S TOP 10

- (1) Distant Drums (Jim Reeves).
- (3) Bend It (Dave Dee etc.)
- (2) I'm A Boy (The Who)
- (5) Winchester Cathedral (New Vaudeville Band).
- (7) Have You Seen Your Mother, Baby, Standing In The Shadow (Stones).
- (16) I Can't Control Myself (Troggs).
- (4) You Can't Hurry Love (Supremes).
- (12) Guantanamera (Sandpipers).
- (6) Little Man (Sonny & Cher).
- (9) All I See Is You (Dusty Springfield).

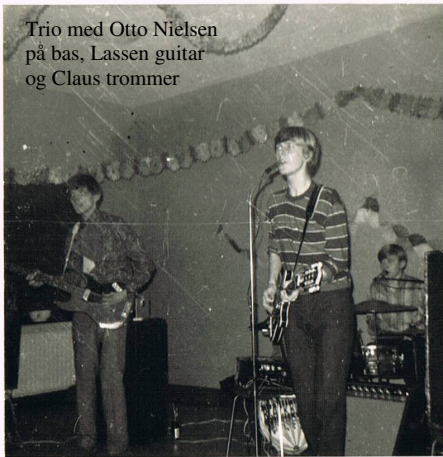
Pop

USA'S TOP 10

- (2) Reach Out I'll Be There (Four Tops).
- (1) Cherish (Association).
- (3) 96 Tears (Question Mark & The Mysterians).
- (6) Last Train To (Clarksville).
- (9) Psychotic Reaction (Count Five).
- (7) Cherry Cherry (Neil Diamond).
- (14) Walk Away Renee (Left Banke).
- (11) What Becomes Of The Broken Hearted (Jimmy Ruffin).
- (10) I've Got You Under My Skin (Four Seasons).
- (8) You Can't Hurry Love (Supremes).

Hitliste fra "Børge" 1966

Trio med Otto Nielsen på bas, Lassen guitar og Claus trommer

ragende guitarister. Det blev også til datidens soul, "Knock on Wood", "In The Midnight Hour" og lignende. Senere The Cream og "Sunshine Of Your Love" og "Strange Brew". Det lykkedes os faktisk at få en del jobs i Himmerland og nærmeste omegn.

Udover at spille bas havde Otto også kørekort. Hans far havde en Opel Olympia varevogn, og det kunne utroligt nok lade sig gøre at pakke den, så alle instrumenterne, hele trioen og en gang imellem Peter Tom kunne være der. Peter (skoleinspektør Christensen søn) synes det var sjovt at komme med ud - gad vide om det var noget med kvinder?. Vi deltog i Nordjydsk mesterskab i pigtråd i Aalborg og blev vist endda nummer 3. Det var

en meget udviklende periode. Der var meget mere tid til at øve og blive sammenspillet, og jeg tror egentlig, at det lød ok, det der kom ud af højtalere.

Det var en tid hvor skellet mellem land og by var mærkbart, og skellet mellem Jylland og København var endnu større. Der var utrolig langt til København fysisk og mentalt. Men det var i København det skete, og det var der tingene udsprang fra - musik og mode. Noget der blev nøje fulgt i popbladene, Børge, Beat og Vi Unge. Heldigvis havde Lundsgårds Herreekviperung været fremsynet og etableret deres egen buksefabrik i Vannerup. Hos Lundsgård kunne man simpelthen få de hotteste af de hotte benklæder i alle farver og mønstre og sågar med lav talje. De røg såmænd også over diskene København, så kom ikke her.....! De kostede bare en formue af 67 kr!

Nogen egentlig større fremdrift i The Blackbirds var der nu ikke, Farsø og Himmerland var heller ikke overbefolket med håbefulde pigtrådsfolk, som ikke allerede havde gang i et eller andet. Og så var det jo lige at Farsø Kro endnu en gang blev vores skæbne.....

Det nye Blackbirds

En af de utallige lørdage, som må

Den klassiske konstellation med Lassen, Knud, Claus og Ole

BLACKBIRDS

MN MUSIC . 8000 Aarhus C . Telefon (06) 13 41 77

have været i 1969, hvor vi heller ikke var ude at spille, mødtes Claus Lilholt og Knud Søndergård fra Vesterbølle, til lørdagsbal på kroen. Knud spillede i et orkester fra Nørager som hed The Contigators, hvor også Ole Høgh var med. De var heller ikke helt tilfredse med udviklingen på Nøragerkanten, og vi blev enige om at slå pjalterne sammen i The Blackbirds.

Det må være det der i den store

pigtrådshistorie, må regnes for at være den endelige og originale konstellation.

Og nu begyndte der pludselig at ske noget. Nu blev vi igen en kvartet med to guitarer, bas og trommer, og med en forsanger som havde en fantastisk stemme. Oles stemme var meget markant og karakteristisk og havde en flot klang. Han sang simpelthen smadder godt. Så kunne vi andre lægge vokaler

på, og jeg husker endnu når vi øvede disse harmonier, hvordan det løb koldt ned ad ryggen, når de endelig sad der.

Vi øvede i den gamle kulkælder hjemme hos mine forældre på Brixvej. Den var blevet shinet op efter overgangen til oliefy, fået en ordentlig gang psykedelisk mønster, så alt var som det skulle være. Vi øvede som vilde, fik opbygget et repertoire bestående af tidens toner i en god blanding. Men altid med vokalerne højt prioriteret. Det var bl.a. The Hollies som var inspiration.

I stald hos MN

Vi jagtede de forskellige musikbureauer for at komme i stald og få jobs, og en dag var der et Århusbureau, MN Music, som bed på. Vi skulle spille et prøvejob i Randers, og jeg tror ikke engang den gode hr. Madsen, som var bossen, mødte op. Det passer i hvert fald udmærket med hans metoder, efterhånden som vi lærte ham at kende. Han har sikkert ringet til klubben om mandagen, for at høre hvordan det gik. Vi kom i stalden, og efterhånden begyndte kontrakterne at rulle ind.

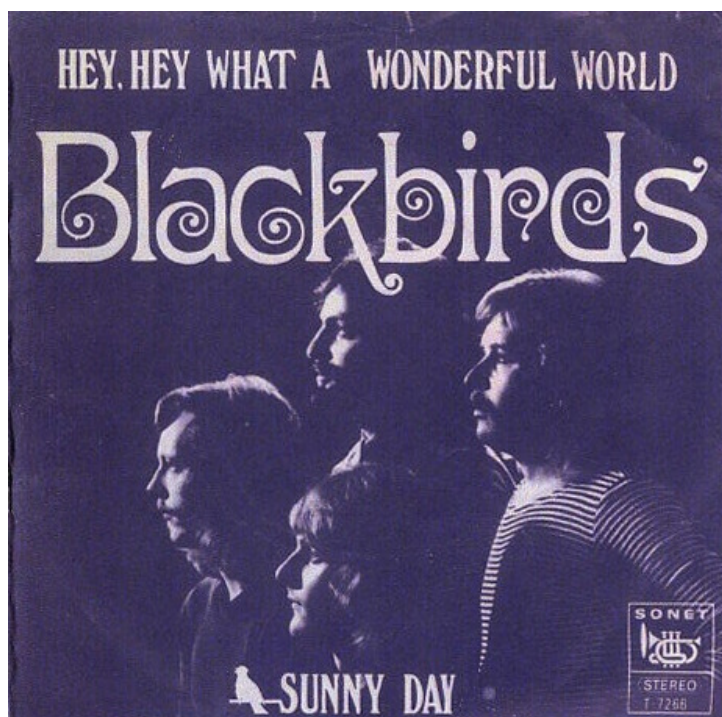
Vi fik i starten 450 kr. pr job, minus 20% til bureauet. Vi havde ikke

egen bil i endnu, så vi måtte leje hver gang, altid gennem Vester Hornum Taxa, som gav os fornuftige priser. Helt sjovt blev det nu aldrig at dele 450 kr. med først 20% til impresario, herefter skulle taxa betales, og til sidst 4 portioner til de hårdt arbejdende musikere, og da slet ikke når turen havde været til Alnor Ungdomsklub ved Gråsten! Men højt humør var der nu alligevel altid, og vi har flere morgenstunder efter job, og efter at vognen var læsset af i kælderen på Brixvej, siddet og sunget på græsplænen ude ved vejen – noget der heldigvis aldrig blev taget ilde op.

Den med transporten blev efterhånden lidt af et problem. Vi var kommet i stald hos et stor impresariobureau, som sendte os rundt i hele landet. Det endte naturligvis med at vi måtte investere i en bil, og den første model var såmænd et folkevognsrugbrød i den klassiske blå farve. Nu kunne vi alt! Det blev til mange spillejobs over det ganske land, mange fantastiske oplevelser, mange pudsige, og nogle knap så sjove.

Vi havde nogle herlige somre i Krudthuset i Tivoli (tidligere Dansetten), uforglemmelige weekender på Samsø, ungdomsklubber, skolefester, gymnasier, kroer og haller.

Repertoiret var som tidligere nævnt blandet fra tidens pop/rock. På Ærø mødte vi dog en gang et par af de lokale gutter som ikke havde mor med. De mente bestemt at vi også kunne spille noget fra Dansktoppen.....det kunne vi også.

Ny bil og nyt gear

Biler blev til nye, bl.a. den den røde Transit som malermester Rasmussen så flot håndmalede. Instrumenterne blev udskiftet i en

nogenlunde lind strøm, så vi på det område også kunne være med. Det var Vox forstærkere, jeg mener Claus fik et Ludwig trommesæt. Jeg havde Fender Stratocaster, Gibson SG, guitarer som man nok ikke skulle have byttet væk. Det var dog eneste mulighed for at få nyt. Jeg husker at jeg betalte 4400 kr. for Fenderen, meget i forhold til hvad de koster nu 35-40 år senere.

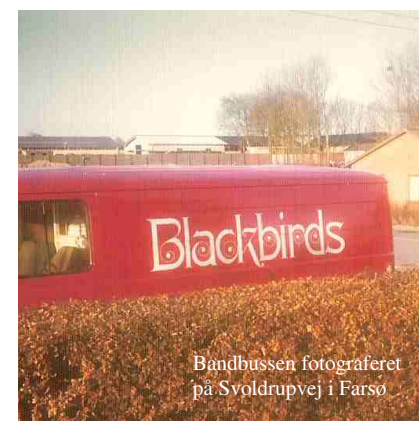
I takt med vores mange jobs, øgedes også ambitionerne om at "blive

til noget" – vi mente jo at vi havde både talent og personlighed (hedder det x-factor i dag?) til at blive verdensstjerner. Jeg husker det som noget der var med til at drive orkesteret, vi begyndte at arbejde med egne numre. Vi indspillede demoer, bl.a. lavede vi en i Århus i et amatørstudie i Mejlgade. Her indspillede vi Hey Hey og Sunny Days, og det lød egentlig ikke for godt. Båndet blev dog sendt til pladeselskaberne, og pludselig var der bid!

Pladekontrakt

Sonet var interesseret, og det kan nok være at der var nogen der var oppe at køre! Vi blev tilsagt at møde i Rosenberg Studierne på Dortheavej i Københavns Nordvestkvarter en vintermorgen i januar 1973. Vi havde øvet som vanvittige, vokalerne sad på ryggen, guitarspillet og trommer var bare på plads.

Vi vidste ikke at det var Freddy Hansson (senere Sweet Silence Studiet) der skulle sidde bag mixerpulten i det der dengang var Danmarks førende lydstudie. Vi havde slet ikke forestillet os, at Steen Holkenovs orkester skulle lægge strygere og blæs på, og når jeg tænker på det i dag, kan jeg slet ikke forstå hvordan vi overho-

vedet fandt Dortheavej, Farsø - Dortheavej!

Til trods for at vi var så velforberejdede, tog det en hel dag at indspille de to numre på hver ca. 3 min. Der var alligevel meget nervøsitet og fejl. Efter at vi var kørt, blev der så lagt Holkenovs orkester på. Så kørte vi tilbage til Farsø, og der skete bare ikke en skid!

Sommeren var lang i 1973. Vi kunne ikke forstå at pladen ikke snart blev udsendt. Nej, det var ikke lige tid, der var noget andet som skulle ud først, så var ferien i vejen – mange forklaringer var der, når vi ringede.

Endelig i august var den der. Vi sad hos Ole i Simested og lyttede og syntes det var fantastisk uden egentlig at tænke på, at slutresultatet måske lå lidt længere væk fra

den musik vi ellers optrådte med. "Jeg vil blive overrasket hvis det ikke bliver i hit for jer" gnækkede plademanden Paul Bach, som også havde produceret.

Det gjorde det jo så, i mindre målestok ganske vist. Det er næsten umuligt at beskrive den følelse der strømmede gennem en, den første gang man hørte sin egen plade i radioen. Var det rigtigt? Norj, han sagde også at det var The Blackbirds! Jamen, det er jo os der bliver spillet! VI var godt nok stolte, nu var vi endelig for alvor på vej. Jeg ved egentlig ikke hvordan verden omkring os opfattede os, men jeg husker en fantastisk opbakning, og det gør måske også oplevelsen endnu stærkere, det var ikke bare os 4, men det halve af Himmerland.

Ind på Tipparaden

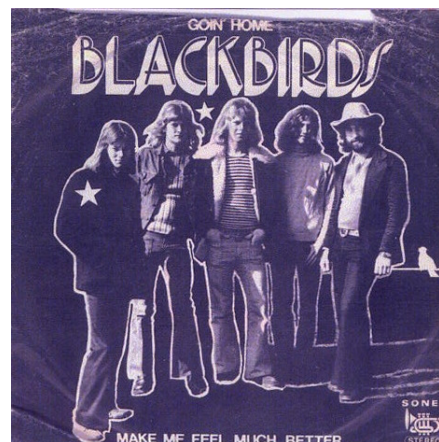
Så blev pladen præsenteret af Jørgen (de)Mylius på Tipparaden – der hvor lytterne skulle stemme. Det var sindsygt spændende, vi skulle jo gå en hel uge uden at vide om vi var kommet ind eller vi var dømt til evig glemsel! Vi hjalp da beredvilligt med postkort til venner og bekendte, nu skulle det være. Så skete det næsten uvirkelige at Hey Hey What A Wonderfull World røg direkte ind som nummer 3, og vi røg direkte i den syvende himmel. Og så var det pludselig noget helt andet at komme ud at spille.

Det første job, mens vi lå på Tipparaden, var i Grenå, og da vi spillede melodien var vi ved at vælte salen! Fantastisk oplevelse som stadig kan give lidt kuldegysninger. Pladen klarede sig godt det efterår, var 3 uger på Tipparaden og nåede til nummer 15 på salgslisten, for herefter at ryge ud. Det er vist det der betegnes som en døgnflue. De glade drenge-røve havde dog nået et lille fælles mål og smagt en lille smule succes. Pot og pande var vi jo på godt og ondt, forstod hinanden, kunne støje og larme i fællesskab og holde kæft i fællesskab. Vi vidste at vi var afhængige af hinanden, vi var præcis den konstellation hvor vi supplerede hinanden, og sammen havde den styrke der skulle til for at komme videre på trods af at vi jo havde en del mangler rent musikalsk.

Det må siges at det var dårlig timing at Claus havde besluttet sig for at læse på Grafisk Højskole i København, og vi andre tumlede videre i Himmerland – lige midt i succesen! Fly, tog, bil, hvad som helst blev brugt for at hente ham til jobs, som der var nok af. Det var selvfølgelig uholdbart.

Ny konstellation

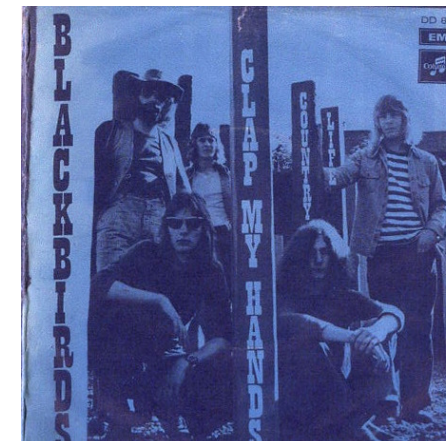
Claus var klar til et nyt kapitel i sit liv, så vi andre kæmpede det bedste for at finde erstatning. Knud begyndte at læse til lærer på Ranum

Seminarium, så han droppede også ud, så det hele endte med at vi blev 5, Poul Rasmussen kom til på orgel, Jens Richard Pedersen på bas og Tommy (Buster) på trommer.

Ole boede på et nedlagt landbrug i Simsted, og øvelokalet blev nu lagt her. Vi brugte timer og atter timer på at øve og skrive musik for at komme med efterfølgeren til Hey Hey.. Det endte så med at blive et Strawbs-nummer, Goin' Home (1974), vores eget materiale var ikke godt nok. Pladen blev ikke til noget. Det var også den sidste plade vi indspillede for Sonet. Herefter lykkedes det for os at udsende endnu en single med egen kompositioner, Clap My Hands / Country Life (1975) som dog heller ikke gjorde megen væsen af sig.

Orkesteret fortsatte, men da Ole sagde endegyldigt farvel, var det

også farvel til stemmen. Jeg var nu sidste mand tilbage på skuden af originalerne. Energien og mulighederne var væk. Ulrik Nordam kom med på trommer i stedet for Buster, men orkesteret blev aldrig det samme. Timeglasset var ved at rinde ud, måske var det bare navnet, der var tilbage.

Mit liv som Blackbird sluttede i 1977, 14 år efter jeg havde hentet min første guitar i Rabøls Boghandel.

En pragtfuld periode af mit liv som står stærkt i erindringen og som jeg på ingen måde ville have været foruden.